

Positiivisten kokemusten puolesta

Kuuntelin viime viikolla SSAI:n presidentin, professori Klaus Olkkolan luentoa ”Perioperative medicine and management” -kurssilla Helsingissä. Klaus esitti näkemyksensä erikoisalamme tulevaisuudesta. Vahvuuksia meillä on paljon, mutta on myös uhkia, joihin tulisi puuttua ennakoivasti. Nostan tässä yhtenä uhkatekijänä esiin työntekijöiden riittävyyden tulevaisuudessa. Miten varmistamme, että erikoislääkärit jaksavat ja erikoistuvat valitsevat alamme?

Anestesiologia ja tehohoito on ollut vetovoimainen erikoisala, ja sellaisena haluamme pysyä. Erikoistuvien lääkärien hyvinvointi ja työssä jaksaminen on erittäin tärkeää, jotta riittävä määrä erikoistuvia jatkaa tällä alalla. Jokaisella työpaikalla pitäisi miettiä, onko erikoistuvien työnkuva rakennettu niin opin kuin jaksamisenkin kannalta mielekkääksi. Me erikoislääkärit voimme tarjota panoksemme siihen, että ilmapiiri työpaikoilla on kannustava ja mukava. Pelkkä ystävällinen ilmapiiri ei kuitenkaan riitä, vaan tarvitsemme lisäksi myös pitkäjänteistä työn organisointia ja resursointia, jotta työmme kuormittavat piirteet saadaan pidettyä aisoissa. Tämä hyödyttäisi yhtä paljon niin erikoislääkäreitä kuin erikoistuviakin.

Erikoistuvien lääkäreiden toisilleen tarjoama vertaistuki on korvaamatonta. Mainio tilaisuus verkostoitumiseen ovat joka kevätiset SATEL-päivät. Tänä vuonna päivät järjestettiin Helsingissä, jonne matkasi noin sata alallemme erikoistuvaa lääkäriä. Koulutuspäivien järjestämisessä on aina iso työ. Tänä vuonna päävastuun järjestelyistä kantoi Maria Heliste, ja kiittävän palautteen perusteella päivät onnistuivat erinomaisesti. Seuraavan kerran on mahdollista oppia, verkostoitua ja virkistyä SATEL-päivillä ensi keväänä Turussa.

Nyt kesän aikana kaikissa sairaaloissa on kandidaatteja amanuensseina ja kesäsjaisina.

Kandidaatin opettaminen tarkoittaa aina lisävai-
vaa ohjaavalle lääkärille. Perinteisesti anestesiologi-
git ja tehohoitolääkärit ovat saaneet hyviä arvioita
asenteestaan ohjaajina. Pidetään tämä linja jatkos-
sakin. Jokainen leikkaussalin toimintaa hidastava
kandidaatti saattaa alasta innostuessaan olla tuleva
anestesiologi. Jos hän valitseekin toisin, niin rin-
nallamme opitut taidot ovat hyödyksi kaikkialla,
missä hoidetaan esimerkiksi kipua tai kriittisesti
sairaita potilaita.

Omaan alkutaipaleeseeni liittyy mukavia
muistoja. Muistan kandidaattina, miten vaival-
loista oli kerätä tarvittava määrä intubaatioita.
Eräänä aamuna raottelin varo-
vasti sydänsalin ovea nähtyäni
siellä edellisiä intubaatioita hyvin
ohjanneen lääkärin. ”Sieltähän se
intubaatiospesialisti saapuu”, ter-
vehti minua Vilho Vainionpää.
Kahden onnistuneen intubaati-
on specialiteetti sekä kannustava
ilmapiiri auttoivat onnistumaan
kolmannenkin kerran. Erikoistu-
van lääkärin uran aloitin suoraan
yliopistosairaalan leikkausosastol-
la ilman keskussairaalapalveluita.
Alku oli turhauttava itselle ja työtä
ohjaaville kollegoille, kun mikään
”temppu” ei oikein onnistunut. ”Tämä on menes-
tystarina!” julisti Voitto Järvimäki leikkaussalissa,
kun vihdoinkin onnistuin sekä tipanlaitoissa että
spinaalipuudutuksessa. Se oli hyvää tilannetajua
kollegalta. Tajusin kyllä julistuksen sisältämän
hyväntahtoisen sarkasmin, mutta silti se helpotti
omaa turhautumisen tunnetta ja kevensi tunnel-
maa. Myöhemminkin olen törmännyt pääsään-
töisesti erittäin kannustaviin ja opetusmyönteisiin
kollegoihin. Samaa kohtaloa toivon tulevillekin
kollegoille. ■

**Leikkaussalin toimintaa
hidastava kandidaatti saattaa
olla tuleva anestesiologi.**